

ГРЖК И БЪЛГАРИН.

Един гржк и един бжлгарин се скарали,

— Хайде бе, — рекжл гржкжт — нима вие, бжлгарите, се смятате за хора на света! Всички сте глуцави и дебелоглави! Еднаж, няколко бжлгари дошли в Солун. Дотогава те не били виждали море. Като видели, че в морето плува риба и че морската вода е солена, помислили това за ребена чорба. Един от тях надал вик: „тичайте да се насжрбаме с ребена чорба без пари“. Всички нагазили в морето до пояс и почнали да смучат солената морска вода. — Ето, такива сте вие, бжлгарите! А ние, гжрците? От нас по-хитри хора няма нийде по света.

— Право е — рекжл бжлгаринжт. Истина е, че бжлгарите навлезли в морето да сжрбат водата, Ала ти, побратиме, не изказа цялата работа до край. Преди нашите да влезат в морето, те си изули царвулите и ги оставили да киснат вжв водата край брега. Скоро вжлните ги отнесли навжтре в морето. Като не знаели да плуват, не могли да ги извадят и си отишли боси. Ето, че след малко дошли край морето гжрци. Щом сжгледали цжрвулите на бжлгарите да плуват над водата с разпуснати вжрви, помислили си, че това са печени ахтаподи и всички са бухнали в водата и загризали сладко, сладко царвулите на бжлгарите.

— Ето, такива сте хитри вие, гжрците, завжршил бжлгарина.